

A nap benézett a műhelyablakon, sugarával megérintette a fiatalember vállát, és így szólt: Ember, most, amikor teljes kapacitással működöm, amikor minden teremtet lényt vízre, erdőre hívok, te itt gürizel? De a fiatal férfi elhessentette a kisértőt, és e magányos szombat délután kikalapácsolt engem...» — így mesélt a pad, amelyen az Ifjúsági Parkban ültem.

A fűszálak pedig ezt suttogták a májusi szélben: »Ó milyen vidáman nevettek és tréfáltak a fiatalok, amikor magjainkat elszórták a porhanyós talajban. Pedig nyolc óra munka fáradtsága volt már mögöttük...«

A frissen forgatott föld, a tó villódzó tükre, a virágok, falak, kerítések — mind egy-egy történetet meséltek az egybehangzó, szép emberi összefogásról. Elmondok hát néhány fejezetet belőlük.

De legalábbis a mese elejét.

A varangyosbéka átvarázsolása

A XI. kerületben sokáig szegényfoltként éktelenkedett a Feneketlen tó és vidéke. Grund, préri — így becézték a fiatalok. Rablópandurt játszottak az elvadult bokrok között, lapos kavicsokkal hajigálták a náddal övezett tó színeit.

A tanács eltökélte, hogy kies kultúrvidékké változtatja ezt a gazos, vad területet. Felszólította az üzemek ifjait, lányait, az egész lakosságot, hogy együttesen hajtsák végre a bűvös tervet; a csúf varangyosbéka tündéreltes királyfivá varázsolását.

És az emberek jelentkeztek.

Tán nincs is olyan üzem a kerületben, ahol munkaidő után ne készült volna pad, kerítés, rács, fal és nemigen akad munkabíró férfi, nő a vidéken, aki

ne mutathatna rá legalább egy kis üdezöld foltra: én egyengettem itt a talajt.

A „Halálfejes brigád”

Negyvenezer köbméter földet mozgattak meg az önként vállalkozók. Akadt, aki »csak« egy napon át kubikolt, hajladozott, de sokan úgy jöttek le: na, ezzel a pár órával tartozom önmagamnak is... — aztán ittragadtak. S itt töltötték minden szabad idejüket. Nemezszer előfordult, hogy egy-egy bámészkodó járkelőnek valaki oda kiáltott a kapa mellől: »Kényelmesebb nézelődni, mint dolgozni, ugye?« Mire az illető letette kabátját, eloldotta nyakkendőjét és maga is beállt a rendbe.

Egyszer a Műgyetemről két fiú és két lány gyűjtötte, szedte a tó felszínén úszkáló nádat, torzsát. Mikor este búcsút vettek, a munka irányítói úgy vélték, soha többé nem látják őket. Hát másnap reggel mind a négyen megjelentek egy fekete lobogót lengető csónakon. S zászlójukon ezzel a felirattal: *Halálfejes brigád.* (Miért halálfejes? — nem érdekes.) Azontúl naponta folytatták a küzdelmet a makacs nádas ellen...

Karcsi, a dömperes

A bulldózokat, dömpereket, e hatalmas földforgató bestiákat szombat-vasárnapra kapták kölcsön a vállalatoktól. Rendkívül csínján kellett banni velük — egy óvatlan mozdulat már a Feneketlen tó mélyére vethet. Möcsényi Mihály, a Kertészeti Főiskola adjunktusa — az önkéntesek vezérkari tagja — állandóan rettegett is emiatt. Beült a dömperes mellé, és úgy vigyázta a behemót bestia lépteit. De aztán elszólította az egyetemet. A Ménesi úti főiskoláról azonban le lehet látni a tóra.

És az adjunktus úr előadás közben hatalmas távcsővel felszerelve, többször is odaszaladt az ablakhoz, hogy aztán megkönynyebbültlen sóhajtszon: — Még megvan!

Az egyik zimankós vasárnap reggel dali legény jelent meg a földkotróval. A vezérkar le akarta beszélni: ne üljön ilyen átok időben a nyitott gépre. De Karcsi, a dömperes csak legyintett: »A mai napot erre szántam.« Tíz órát töltött a gépen. Mikor lekászálódott róla, reggel még vadonatfriss holmijából patákokban folyt a nedvesség. Szépen kifacsarta hát az ingét, s »a jövő vasárnapi viszontlátásra« köszöntéssel elballagott.

„Ezt a padot neked építettem.”

Aki belép az Ifjúsági Parkba, útját előbb-utóbb a szomorúfűz felé irányítja. Innen legszébb a látvány. Ha alkonyat után észrevétlenül leülsz a padra, valamelyik ifjútól (mert alkonyat után furcsamód szinte csak fiatal párok foglalnak helyet itt) valószínűleg ezt fogod hallani: Margitka; Bözsike vagy Ilonka — ezt a padot neked építettem... S akkor méltán önt el a pulykaméreg: Ejnye, ezek a férfiak már mákszemkorokban is ilyen hazudósak!

De ne ítélj korán!

Ez a kis emelkedés volt talán a terület legnehezebb pontja. Egyetlen, pocsék talaj. Möcsényi, a bűnös, minden fiút ezzel biztatott: — *Rajta, pajtás! Gondolj arra, milyen nagyszerű érzés lesz, ha majd ott ülsz ideáloddal, és így szólhatsz hozzá: neked építettem ezt a padot.*

Elmaradt nászút

A már többször említett Möcsényi adjunktus különben úgy csöppent az egészbe, mint Pilá-

Ezek a kertészeti főiskolás lányok is az építők közül valók

1960. MAJ 26

Részlet az új
eszpresszóból

Möcsényi Mi-
hály most is
minden terem-
tettzöldfélé leg-
főbb patrónusa

Nádor Ilona felvételei

tus a Crédóba. Egy alkalommal lent nézegette a munkát, és az egyik pallérnak odaszólt: — Hát ezzel se lesznek kész így határidőre. — Miért, maga szerint hogyan kellene csinálni? — Möcsényi kifejtette elgondolását. Így kezdődött...

Az Ifjúsági Park tervezése — az emléktábla szerint — az ő szombatjainak, vasárnapjainak, kéthónapi vakációjának eredménye.

A vezérkar másik tagja: Éva. Schulcz Attiláné, a tanács tervcsoportjának vezetője. Tehát papír szerint az égvilágon semmi köze sem volt a varázslók művéhez. De valahogy ő is belekerült. Aztán már Éva szeládgált anyagért, emberekért, ő sürgette a többieket, lótoit-futott — és nem ment nászútra. De hát itthagyhatta-e az épülő-szépülő Feneketlen tavat? Nem! Ezt az ifjú férj is belátta...

A harmadik tábornok: Deák Péter, a Kismotor- és Gépgyár hegesztője. Az ő története is »sematikusan« kezdődik: egyszer erre vetődött három gyermekével séta közben... Ugyebár, nem is kell folytatnom? Szombatok, vasárnapok — minden szabad pillanat...

A pelikán és a horgászok

Az építők most délután is itt sétálnak az immár tündöklő, fényességes tó partján az Ifjúsági Parkban, az eszpresszó körül. És vitatkoznak. Az a kérdés, hogy milyen újabb madarakat kérjenek az Állatkert tudós

igazgatójától? »Én elhozom a pelikánt, el én!« — erősködik Deák. — Anghi Csaba felajánlotta! Olyan mutatós állat!« De Möcsényi és Éva tiltakozik: »El-eszik a halakat a horgászok elől, és kitör a botrány!« A Feneketlen tóban ugyanis ötvenen horgásznak ősidők óta, s szerzett jogukról ezután sem akarnak lemondani. (Rossz nyelvek szerint minden évad elején vesznek a Közértben két mázsa halat, leeresztik a vízbe — aztán fáradságos munkával kifogják őket.)

Ahogy hallgatom a vitát, azon tanakodom: mi mozgatja ezt a három embert? És mi tüzelte a fiatalok ezreit, akik három és félmillió forint értékű társadalmi munkával járultak hozzá a varangyosbeka királyfivá bővüléséhez? Meg is kérdem Möcsényit. Gondolkodik. — Azt hiszem, elsősorban a feladat... Ösztönző, vonzó lehetőség volt a Feneketlen tavat kiemelni a régi szennyből, piszokból és méltó keretet, foglalatot varázsolni köréje...

*

A Feneketlen tó mindig is izgatta az emberek képzeletét. Én azt hiszem, a köréje fonódó mesekör nem szűkül, csak módosul. Fényesedik. Szép legendák, megindító történetek születnek, lombosodnak a mesés igazgyöngy körül — igaz mesék az emberi szolidaritásról, a vidám áldozatvállalásról.

K. M.